

DE HISTORIEK VAN BADMINTON

Er blijven verschillende vraagtekens over het ontstaan van het badmintonspel. Harde bewijzen zijn moeilijk te vinden, maar er zijn bepaalde zekere feiten. Badminton evolueerde uit het pluimbalspel. Zijn naam kreeg het van "Badminton House", de residentie van de hertog van Beaufort in het oude Gloucestershire, dat nu Avon wordt genoemd.

Het ontstaan van het pluimbalspel zelf is ook nog een groot vraagteken. Het is een tijdverdrijf waarbij twee spelers, gebruik makend van simpele rackets, een pluimbal over en weer kunnen slaan zonder dat die de grond raakt. Het spel wordt zowel door volwassenen als kinderen gespeeld, en dit al minstens tweeduizend jaar lang - in Griekenland, in China, in Japan, India en Siam. In Engeland zijn er middeleeuwse houtsculpturen teruggevonden, waarop twee boeren het spel speelden. Tegen het einde van de 16de eeuw was het een populair kinderspel. Tegen de 17de eeuw was "jeu de volant" een populair spel bij de bevoorrechte klassen in verschillende Europese landen.

Het lijkt wel of mensen door de tijden heen iets plezierigs hebben gevonden aan het heen en weer slaan van een pluimbal. Misschien ligt dit aan de rare capaciteit van de pluimbal om te vertragen in de vlucht, wat het spel wel iets gemakkelijker op gang houdt. Spelletjes met een pluimbal spreken ook aan door het feit dat ze ook op oneven terrein gespeeld kunnen worden of in een kleine ruimte en zelfs binnenshuis. De pluimbal rolt ook niet verder weg zoals een gewone bal en je hoeft er dus ook niet steeds achter aan te lopen.

Het is juist de pluimbal (tegenwoordig 'shuttle' genoemd) die het spel op zich zo bijzonder maakt. Hoe men op het idee van een pluimbal is gekomen is een volgend vraagteken. Het is vrij simpel te zien waarom een bal gebruikt wordt voor spelletjes; natuur gaf reeds het voorbeeld in de ronde vormen van fruit, stenen..

Maar om iets als een pluimbal te construeren, moet iemand heel bewust een paar veren en iets veerkrachtigs, zoals een kurk, met elkaar verbonden hebben. Het is mogelijk dat vroeger schrijfveren in een kurk werden gestoken om ze zo te bewaren. Dan hoefde er enkel iemand met veren en kurk te gooien, of misschien hoefde het "pennebakje" alleen maar te vallen, om iemand te laten opmerken wat voor een rare val dit ding had. Het lijkt echter hoogst onwaarschijnlijk dat dit proces zich in elk van de verschillende plaatsen waar men het spel speelde apart zou voltrokken hebben. Hoe de pluimbal juist ontstaan is blijft dus een vraagteken.

Waar ook de oorsprong van het spel ligt, er bestaat geen twijfel dat het pluimbalspel gedurende de 19de eeuw in de Engelse landhuizen veel gespeeld werd. In het Badminton House in Gloucestershire was het zeker een tijdverdrijf. De huidige hertog heeft dan ook een unieke verzameling rackets en shuttles. De antieke shuttles zijn tweemaal zo groot en zwaar als de moderne en hebben een eerder plumpe vlucht. Ook de rackets hebben heel wat veranderingen ondergaan sinds toen.

Er zijn aanwijzingen dat het huidige badminton ontstond in het Badminton House rond 1840-1850, of zo wordt het tenminste in deze familie verteld. De huidige hertog gelooft dat de kinderen van de zevende hertog toen het gewone pluimbalspel te gemakkelijk vonden, of niet meer spannend genoeg. Dus zouden ze iets geprobeerd hebben dat wat meer spanning in het spel bracht, zoals een touw waar de shuttle over zou moeten vliegen. Spijtig genoeg is er geen enkel geschreven bewijs om deze theorie te staven.

Er zijn wel aanwijzingen dat het pluimbalspel rond 1850 een nieuwe vorm aannam. In 1860 publiceerde Issac Spratt "Badminton pluimbalspel - een nieuw spel". Spratt zou een speelgoedhandelaar zijn geweest in het Londense, en waarschijnlijk verkocht hij de boekjes samen met de "Badminton pluimbalspel-setjes". Van deze boekjes bestaat echter geen enkele copij meer, maar de titel zelf suggereert dat er aanpassingen zijn geweest in het pluimbalspel. Men kan er tevens uit opmaken dat deze aanpassingen werden bedacht in het Badminton House.

Een andere versie over het wat er precies gebeurde op Badminton House wordt gegeven door Sir George Thomas die zelf zeventig jaar lang bij het spel betrokken was, als speler en als bestuurder. Hij zegt dat het nieuwe spel ontstond rond de jaren 1863-1868, als tijdverdrijf voor verveelde gasten op een regenachtige dag. Alle gasten herinnerden zich het spelletje dat ze speelden als kinderen, maar één van hen kwam op het idee een touw te spannen door de kamer en hetzelfde spel nogmaals te spelen, maar met een hogere moeilijkheidsgraad. Het werd een typisch spel voor dat huis, dat daardoor zijn naam gaf aan vernieuwde tijdverdrijf. Het is wel interessant dat Sir George de volwassenen de lof voor het "uitvinden" van het spel toeschrijft, en niet de kinderen.

Ook in het boek "Badminton" van S.M. Massey wordt er geen enkele melding gemaakt van kinderen als de uitvinders van badminton. Hij zegt dan weer dat het spel ontstond dankzij de heer Baldwin, die het spel voor het eerst speelde in Badminton House. Het boek is een erg simpel handboek over het spelen van badminton. Net zoals zoveel andere boeken over badminton, maakt de geschiedenis van het spel maar een klein deel uit van boek en wordt er over de grondlegger van het spel verder niet gesproken.

Baldwin wordt in Vanity Fair Magazine beschreven als een echt Engelse sportieveling zoals die vroeger bestonden. Hij was een man van regels en het is dan ook heel goed mogelijk dat hij de regels voor badminton maakte, gezien hij vaak in Badminton House kwam en een goede vriend was van de hertog van Beaufort.

Het lijkt echter onredelijk om badminton enkel toe te schrijven aan Baldwin of aan de kinderen van de hertog. Het zou veeleer waarschijnlijk zijn dat de veranderingen geleidelijk aan plaatsvonden en niet allemaal in eens én op één plaats.

Bepaalde bewijzen suggereren dat er in India rond 1860 al een vrij ver gevorderde vorm van badminton werd gespeeld, door de Engelsen die er verbleven.

De theorie over de Indiase oorsprong van het spel wordt gestaafd door een zeer vroege versie van de regels. Het is een dun boekje door een anonieme auteur, gepubliceerd in 1883 onder de naam "Tennis, croquet, racquet etc". Het is onder die etc. dat badminton valt. Er worden 10 pagina's besteed aan het spel, dat door de auteur beschreven wordt als een soort tennis, maar gespeeld met een shuttle in plaats van met een bal.

Ook hier wordt niet erg uitgebreid verhaald over de geschiedenis van het spel, maar er wordt wel vermeld dat "het spel eerst in India gespeeld werd, en daarna naar Engeland overkwam"

De "Encyclopedia Britannica" laat er weining twijfel over bestaan waar het verhaal van badminton juist begon. Onder "Badminton" kan men daar lezen : "Het spel lijkt in Engeland gespeeld te worden vanaf 1873, maar voor die tijd werd het reeds gespeeld in India, waar het nog steeds er populair is".

Om kort samen te vatten : de bewijzen over het ontstaan van badminton zijn te onvolledig en verwarrend. Het lijkt best om de eer van de uitvinding te verdelen tussen de kinderen en hun idee van het touw te gebruiken, te Britten die het spel in India ontwikkelden, Baldwin en de andere gasten van de hertog van Beaufort op Badminton House. Een exacte datum kan je niet plaatsen om aan te geven wanneer het spel badminton genaamd juist ontstond.

Na 1870 krijgen we meer helderheid in de geschiedenis van het spel. In India werd het spel steeds meer populair als activiteit buitenshuis. Het werd zelfs zo erg dat de geestelijken dachten dat de gelovigen er voor uit de kerk zouden blijven op zondag.

De eerste regels werden er opgesteld in 1873 in Poona, maar van echte competitie was nog niet echt sprake. Een jaar later, in 1878, verscheen er een iets vollediger verslag over badminton in "Tennis en Badminton", hoewel er slechts 2 pagina's van de 59 worden besteedt aan badminton. De schrijver maakt een paar aanbevelingen in verband met de zwaarte van de shuttles, rackets en het puntensysteem.

Ook in latere boekjes met regels wordt er eerder aandacht geschonken aan het spel voor buitenshuis, en de benodigdheden: pluim, racket, een net en krijt om de markeringen mee aan te brengen op de grond. De auteur geeft ook enkele aanwijzingen voor de hoogte van het net en de lengte en breedte van het veld, hoewel dit eventueel allemaal nog aangepast kan worden aan de voorkeur van de spelers.

Wanneer deze raadgevingen gevolgd worden, zou het spel een soort mengelmoesje worden tussen badminton en het pluimbalspel.

Het spel kan dan gespeeld worden met 2, 4 of meerdere spelers, maar de voorkeur gaat uit naar 4 spelers.

Hoewel het wel lijkt of de schrijver van het boekje het spel een spijtige inmenging vindt in het simpelere pluimbalspel, legde hij wel de grondslag voor de regels van het moderne badminton : enkel diegene die serveert kan scoren, de shuttle moet dan terecht komen in het vak dat diagonaal tegenover het zijne ligt, tijdens het spel mag de shuttle het net niet raken, en moet terecht komen binnen de zij- en achterlijn, en het spel loopt tot 15 punten zijn bereikt.

Vanaf dan wordt het spel stilaan populairder en rond de eeuwwisseling in het dan ook een spel geworden met een stel zeer duidelijke regels, een rechthoekig speelveld, een ~~redelijk~~ goede organisatie en steeds betere spelers. Tien jaar later was het aantal clubs dan ook vertienvoudigd. Badminton blijft ook nog daarna winnen aan populariteit.

SARAH SCHROYENS